

SERMON ON THE APOSTOLIC READING FOR THE SUNDAY OF THE SAMARITAN WOMAN

موعظه در قرانت رسولی برای یکشنبه زن سامری 26/05/2015

(اعمال 11: 19-30)

در عبارت امروز از اعمال رسولان، در مورد ایجاد بنیان کلیسای بزرگ انطاکیه در دوره آزار و شکنجه سخت می شنویم.

پس از مصلوب شدن خداوند ما، نفرت یهودیان نسبت به رسولان و همه کسانی که به مسیح ایمان آوردند بالا گرفت. بزرگترین آزار و شکنجه که توسط مقامات یهودی در برابر کلیسای اورشلیم سازماندهی شد، در سال 36 میلادی بود. این با سنگسار کردن شماس اعظم استفان (شهید اول) آغاز شد و سپس به دورتر از اورشلیم گسترش یافت. در نتیجه بسیاری از مسیحیان شهر را ترک کردند و به مناطق اطراف آن پراکنده شدند. بعضی از آنها اهل قبرس و سوریه (از لیبی امروزی) بودند، و آنها خود را در آنتیوخ سوریه یافتند (که امروز در ترکیه انطاکیه نامیده می شود). آنها انجیل مسیح را با غیرتی عظیم در هر کجا موعظه کردند و با قدرت خداوند به بسیاری از مردم کمک کرد تا به عیسی مسیح به عنوان خداوند و خدا اعتقاد داشته باشند. این خبر فوق العاده به اورشلیم رسید و در واکنش، کلیسا تصمیم گرفت تا یکی از هفتاد نفر را به انطاکیه بفرستد تا کار بیشتری انجام شود. آنها برنابا را برای قبرس انتخاب کردند، که زحمات و احتیاطش شناخته شده بود. وقتی که او به انطاکیه وارد شد، توسط افراد ایمان دار به مسیح که در آنجا زندگی می کردند شگفت زده شد. او با خوشحالی شاهد فیض خدا بود که زندگی آنها را پر بار ساخته بود.

بنابراین ما می بینیم که غم و اندوه مسیحیان مورد آزار و شکنجه اورشلیم با ایجاد و رشد کلیسای انطاکیه، به شادی بی اندازه تبدیل شد. این تنها در زمانی که این اتفاق افتاد نبود، و در طول قرن ها به نوعی قاعده روحانی شد. چه کسی می توانست تصور کند که پس از سیصد سال، با آزار وحشتناکی که به دست امپراتوران بت پرست رومی انجام شد، کلیسای مسیح زنده باقی بماند؟ محاسبه شده است که 11,000,000 مسیحی فقط در

قرن های اول پس از شکنجه های غیر قابل توصیف، خون خود را برای مسیح ریختند. با وجود این، کلیسا در شرق و غرب شکوفا شد. همین اتفاق در سالهای اخیر با سازمان های آنتیست که می خواستند کلیسا را نابود کنند رخ داد. آنها از بین رفته اند و کلیسا هنوز وجود دارد!

ما می توانیم این "قاعده روحانی" را در کار زندگی ایمان دار ببینیم. وقتی که افرادی خدا را رد می کنند، باعث آسیب رساندن به یک مسیحی می شوند، هر گونه ظلم و ستم یا بی عدالتی ممکن است نعمت های فراوانی از سوی خداوند متعال به ارمان بیاورد. بنابراین، هرکسی که در همبستگی با مسیح زندگی می کند، نمی ترسد، زیرا به این کلمات الهامی اعتقاد دارد: «می دانیم بجهت آنانی که خدا را دوست می دارند و بحسب اراده او خوانده شده اند، همه چیز با هم برای خیریت در کار می باشند» (رومیان 8: 28).

اولین مسیحیان انطاکیه پیام های شادی بخش نجات را که توسط عیسی مسیح آورده شد، با قلبهایشان دریافت کردند. هنگامی که اورشلیم و تمام یهودا از قحطی که بر جامعه مسیحی نیز تأثیر گذاشته بود رنج می بردند، مسیحیان انطاکیه با آشکار سازی پذیرش انجیل تصمیم گرفتند به آنها کمک کنند. آنها هر آنچه را که می توانستند جمع آوری کردند و آنها را همراه با بارنابا و سولس (که تبدیل به پولس رسول شد) برای کشیشان کلیسای اورشلیم فرستادند (نگاه کنید به آیات 28-30).

از این رو می توان دید که مسیحیان تازه تعمید یافته انطاکیه از ابتدا معنای واقعی انجیل مسیح را درک کرده بودند. زیرا محبت را به عنوان یک عمل درک کردند، و آن را با قلب دریافتند: "آنانی که به خدا ایمان دارند بکوشند که در اعمال نیکو مواظبت نمایند" (تیطس 3: 8).

بنابراین، کلیسای انطاکیه بر بنیانی قوی ایستاد و با رشد آن، حضور آن در جامعه گسترده تر شد. این بجاست کسانی که به مسیح ایمان می آوردند برای اولین بار در انطاکیه "مسیحی" نامیده شدند (نگاه کنید به آیه 26).

قدیسین بزرگی از قبیل قدیس ایگناسیوس و قدیس یوحنا زین دهن از کلیسای انطاکیه آمده اند. کلیسای انطاکیه اهمیت بیشتری یافت، تا جایی که در نهایت خود به عنوان یک پاتریارخی به رسمیت شناخته شد.

کلیسای انطاکیه می تواند الگویی برای کلیسای محلی ما باشد تا همیشه فیض خدا با ما همراه باشد. بیایید به مانند یک خانواده روحانی بزرگ، در هماهنگی بپیوندیم. بیایید در قلب مان التیام بخشی و بصیرت داشته باشیم تا کسانی که کلیسا را ترک کرده اند و دیگران که خدا واقعی را نمی شناسند را جذب کنیم. باشد که ما آثار محبت را برای کمک به برادران و خواهرانمان در جهان منتقل کنیم. آمین.

~ متروپولیتن پیسیدیه، سوتیریوس